

Sygn. akt I 1 C 591/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 października 2017 roku

Sąd Rejonowy w Gdyni

Wydział I Cywilny - Sekcja d.s. rozpoznawanych w postępowaniu uproszczonym

w składzie:

Przewodniczący: SSR Marzanna Stefaniuk-Muczyńska

Protokolant: sek. sąd. Monika Welka

po rozpoznaniu w dniu 24 października 2017 r. w Gdyni

na rozprawie

sprawy z powództwa: **Banku (...) S.A. w B.**

przeciwko: **T. J.**

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego T. J. na rzecz powoda Banku (...) S.A. w B. kwotę 565 zł 58 gr (pięćset sześćdziesiąt pięć złotych 58/100) wraz z naliczonymi od kwoty 385 zł 39 gr (trzysta osiemdziesiąt pięć złotych 39/100) za okres od dnia 7 grudnia 2015 r. do dnia zapłaty odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego; z tym zastrzeżeniem że w okresie od dnia 1 stycznia 2016 r. w wysokości nie wyższej niż wysokość odsetek maksymalnych;

I. oddała powództwo w pozostałym zakresie;

II. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 390 zł 30 gr (trzysta dziewięćdziesiąt złotych 30/100) tytułem zwrotu kosztów procesu.

UZASADNIENIE

Przedmiotowym pozwem powód Bank (...) S.A. w B. wystąpił z żądaniem zasądzenia od pozwanego T. J. kwoty 565,58 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP naliczanymi: od kwoty 385,39 zł od dnia 7 grudnia 2015 r. do dnia zapłaty i od kwoty 43,19 zł od dnia 31 grudnia 2015 r. do dnia zapłaty oraz kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwu podał, że przysługuje mu wierzytelność w kwocie 565,58 zł wynikająca z zawartej na piśmie umowy rachunku bieżącego z dnia 16 października 2013 r. o numerze (...), na którą składa się kwota 385,39 zł z tytułu niespłaconej należności, kwota 43,19 zł z tytułu odsetek umownych naliczonych od należności głównej do dnia 6 grudnia 2015 r. oraz kwota 137 zł z tytułu opłat i prowizji naliczonych zgodnie z opisaną wyżej umową rachunku bankowego. Powód wskazał też, że przedmiotową umowę wypowiedział ze skutkiem na dzień 20 kwietnia 2015 r. Podał też, że od kwoty 385,39 zł dochodzi zapłaty odsetek umownych od dnia 7 grudnia 2015 r., tj. od dnia następnego po dniu, do którego zostały naliczone przez powoda odsetki umowne, skapitalizowane na dzień 6 grudnia 2015 r. do dnia zapłaty oraz że od kwoty 43,19 zł takich odsetek umownych domaga się od dnia 31 grudnia 2015 r., tj. od daty wytoczenia powództwa do dnia zapłaty.

Wobec odmowy wydania w sprawie nakazu zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym sprawa została przekazana do rozpoznania tutejszemu Sądowi. Na tym etapie powód uzupełniająco wskazał, że istnienie dochodzonej pozewem należności, jej wysokość oraz terminy płatności odsetek wynikają wprost z wyciągu z ksiąg bankowych z dnia 6 grudnia 2015 r. o numerze (...).

W odpowiedzi na pozew kurator, ustanowiony dla pozwanego, jako osoby nieznanej z miejsca pobytu, wniósł o oddalenie powództwa, podniósł też zarzut przedawnienia roszczenia. Pozwany, po ustaleniu przez kuratora miejsca jego pobytu, nie cofnął wniosków zgłoszonych w jego imieniu przez kuratora.

W odpowiedzi na powyższe powód podtrzymał żądanie pozwu w całości. Zakwestionował także zasadność zgłoszonego w sprawie zarzutu przedawniania podnosząc, iż roszczenia banku wynikające z umowy kredytu odnawialnego udzielonego w rachunku oszczędnościowo-rozliczeniowym przedawniają się w terminie 3 lat, jednocześnie zgodnie z treścią art. 120 kc bieg terminu przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne, natomiast przerwa biegu przedawnienia następuje przez każdą czynność dokonaną przed sądem (art. 123 §1 kc). Powód pokreślił, że na podstawie §12 ust. 2 regulaminu otwierania i prowadzenia rachunków dla osób fizycznych w Banku (...) S.A. pozwanemu został przyznany limit debetowy w kwocie 500 zł. Niespłacony w terminie 35 dni, licząc od daty jego powstania, limit debetowy był każdorazowo pomniejszany o wpłaty pozwanego dokonywane na bieżąco w rachunku, na co wskazuje wprost wykaz wpłat na rachunku za rok 2014. Od końca 2014 roku pozwany nie dokonywał żadnych wpłat na rachunek, które mogłyby obniżyć kwotę wykorzystanego limitu debetowego. Umowa, z której wynikało zadłużenie, została wypowiedziana pozwanemu pismem z dnia 5 lutego 2015 roku, z zachowaniem wskazanego w umowie (...) -dniowego terminu wypowiedzenia (§ 2 ust. 6 umowy). Po upływie tego terminu pozwany był obowiązany do spłaty całości zadłużenia wraz z odsetkami, opłatami prowizjami należnymi bankowi. Spłata ta powinna nastąpić najpóźniej do dnia 23 września 2014 roku. Tymczasem, aż do dnia wniesienia pozwu, tj. do dnia 31 grudnia 2015 roku, pozwany nie uiszczył wszystkich wymagalnych należności z tytułu zawartej umowy wraz z odsetkami, opłatami i prowizjami należnymi bankowi. W konsekwencji, mając na uwadze datę wniesienia pozwu w sprawie, tj. 31 grudnia 2015 roku, jak i datę skutecznego wypowiedzenia umowy, tj. kwiecień 2015 roku - jak wskazał powód - roszczenie dochodzone przez powoda nie jest przedawnione. Podał też, iż nawet, gdyby przyjąć, iż początkową datą biegu terminu przedawnienia pozostaje upływ 35-dniowego terminu na spłatę pierwszej, nie pokrytej bieżącymi wpłatami, kwoty przyznanego limitu debetowego, tj. styczeń 2014 roku, to również w tej sytuacji roszczenie nie może zostać uznana za przedawnione.

Do przedstawionych wyżej twierdzeń strony powodowej w zakresie przywołanych okoliczności faktycznych sprawy pozwany w toku całego postępowania nie ustosunkował się. Z uwagi na powyższe przytoczone przez pozwaną wyżej wskazane okoliczności faktyczne Sąd uznał za przyznane (art. 230 kpc). Przy czym, podkreślić należy, iż twierdzenia pozwanej zostały przez nią poparte złożoną do akt sprawy dokumentacją (k. 29-40 i 116-131).

Dodatkowo w sprawie niniejszej, w oparciu o dokumenty przedstawione przez powoda Sąd ustalił nadto, iż zgodnie z treścią §27 ust. 2 regulaminu otwierania i prowadzenia rachunków dla osób fizycznych w Banku (...) S.A. posiadacz (...) mógł po złożeniu wniosku dokonywać transakcji niezajdujących pokrycia w saldzie rachunku w ramach limitu debetowego do kwoty 500 zł. Zadłużenie powstałe w ramach limitu debetowego powinno zostać spłacone w terminie 35 dni licząc od dnia jego powstania (ust. 4 §27). Za spłatę zadłużenia powstałego w ramach limitu debetowego uznawane było saldo rachunku w kwocie równej lub wyższej od zera (ust. 5 § 27). Zgodnie z §27 ust. 6 regulaminu bank pobierał odsetki od zadłużenia powstałego w ramach limitu debetowego, wg zmiennej stopy procentowej w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP w skali roku w okresie utrzymywania się tego zadłużenia, licząc od dnia operacji powodującej powstanie zadłużenia do dnia poprzedzającego spłatę zadłużenia. Odsetki pobierane były w okresach miesięcznych ze środków pieniężnych zgromadzonych na (...). §27 ust. 9 przewidywał natomiast, iż w przypadku braku spłaty zadłużenia w terminie, o którym mowa była w ust. 4, limit debetowy ulegał zamknięciu, a kwota zadłużenia przenoszona była na konto zadłużenia przeterminowanego, bank zaś wysyłał do posiadacza upomnienie. (regulamin - k. 126)

Tożsame zapisy wynikały również z umowy o prowadzenie rachunków bankowych, o kartę płatniczą oraz o świadczenie usług drogą graniczną dla osób fizycznych nr (...) zawarta z zawartą zawartej przez zawarty między stronami umowy z dnia 16 października 2013 roku, gdzie w § 15 i ust. 4 wskazano, że odsetki od zadłużenia z tytułu korzystania z limitu debetowego obliczane są wg stopy procentowej równej czterokrotności stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego w skali roku. Także w złożonym przez powoda w dniu 5 lutego 2015 r. wypowiedzeniu umowy wskazał on, iż zadłużenie z tytułu przedmiotowej umowy na dzień 2 lutego 2015 r. wynosi 482,97 zł, w tym: niespłacone należności 385,39 zł, odsetki karne do 1 lutego 2015 r. - 10,52 zł i opłaty bankowe 87 zł oraz że od niespłaconej należności naliczane są odsetki karne zgodnie z postanowieniami zawartej umowy. (umowa - k. 126; wypowiedzenie - k. 39)

W wystawionym przez powoda dokumencie zatytułowanym W. nr (...) z ksiąg Banku (...) w B. z dnia 6 grudnia 2015 r. również zostało wskazane, że dalsze odsetki karne, które obciążają dłużnika od dnia 6 grudnia 2015 r. powinny być obliczane od kwoty 385,39 zł w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP, która na dzień sporządzenia tego dokumentu wynosiła 10% w stosunku rocznym.

Sąd zważył, co następuje

W świetle powyższego stanu faktycznego sprawy, Sąd uznał, iż powództwo w zakresie żądania zasądzenia kwoty niezwróconego powodowemu bankowi debetu wykorzystanego przez pozwanego w wysokości 385,39 zł, skapitalizowanych odsetek umownych od tej należności za okres od dnia 1 lutego 2015 r. do dnia 6 grudnia 2015 r. w kwocie 43,19 zł oraz opłat i kosztów w łącznej wysokości 137 zł, wraz z żądanymi przez powoda odsetkami umownymi od sumy 385,39 zł za okres od dnia 7 grudnia 2015 r. zasługiwało na uwzględnienie. W tym zakresie znajdowało ono bowiem oparcie w przedstawionej przez powoda, jako podstawie faktyczna żądania pozwu, umowie stron, samo zaś wyliczenie tych wysokość nie budziło wątpliwości Sądu. Dochodzone pozwem roszczenie nie było również przedawnione, co trafnie wykazał i umotywował pełnomocnik powoda. W tym zakresie Sąd w całości podzielił stanowisko strony powodowej.

Odmienne została jednakże oceniona zasadność obciążenia pozwanego odsetkami umownymi od sumy skapitalizowanych odsetek naliczonych przez powoda w kwocie 43,19 zł za okres od dnia wniesienia pozwu. Rozstrzygając negatywnie o istnieniu podstawy do obciążenia pozwanego tego rodzaju odsetkami, Sąd miał na względzie, iż zgodnie z treścią umowy powód uprawniony był do żądania takich odsetek wyłącznie od kwoty wykorzystanego i niespłaconego przez pozwanego debetu. Natomiast odsetki naliczone od takiego zadłużenia nie zostały przez strony umownie oprocentowane, co jednoznacznie wynikało nie tylko z umowy stron i mającego do niej zastosowania regulaminu, ale także nawet oświadczenia powoda zawartego w dokumencie określonym jako wyciąg z ksiąg banku. Brak tym samym było podstaw do żądania ich zapłaty przez pozwanego. Powód nie przytoczył zresztą żadnych okoliczności faktycznych stanowiących uzasadnienie tego żądania.

Jednocześnie w tym miejscu podkreślić należy, iż podstawy uwzględnienia żądania pozwu w omawianym zakresie nie mógł stanowić przepis art. 481 kc czy też art. 482 kc, gdyż oba te przepisy dotyczą odsetek za opóźnienie (czy to w wysokości określonej ustawowo w §2 art. 481, czy też w wysokości określonej umową stron), powód jednak odsetek za opóźnienie nie żądał. W treści pozwu wyraźnie bowiem określono, iż przedmiotem żądania nie była zapłata odsetek za opóźnienie w wysokości ustalonej umową stron, ale - vide k. 3 akt sprawy - zapłata odsetek umownych. Takie żądanie podstawę prawną znajdowało w zastosowanej przez Sąd regulacji art. 395 kc. Przepis ten w §1 stanowi zaś, że odsetki od sumy pieniężnej należą się tylko wtedy, gdy to wynika z czynności prawnej albo z ustawy, z orzeczenia sądu lub z decyzji innego właściwego organu.

W tym stanie rzeczy w pkt. I wyroku na podstawie art. 69 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe (tj. Dz.U. z 2016 r., poz. 1988) Sąd w pkt. I wyroku uwzględnił powództwo w zakresie żądania zapłaty kwoty 565,58 zł wraz odsetkami umownymi od kwoty niespłaconego zadłużenia z tytułu debetu w wysokości 385,39 zł, zastrzegając

jednocześnie - z uwagi na brzmienie art. 359 §2¹ i §2² kc - iż ich wysokość w okresie po dniu 1 stycznia 2016 r. nie może przekroczyć wysokości odsetek maksymalnych.

W pozostałym zakresie, powództwo jako pozbawione podstaw, zostało przez Sąd oddalone w oparciu o przepis 359 §1 kc a contrario. Prawo do żądania zapłaty umownych odsetek od kwoty uprzednio już odsetek skapitalizowanych umownych nie wynikało bowiem ani z umowy stron, ani ustawy.

Z uwagi na nieznaczne jedynie przegranie sprawy przez powoda, na podstawie art. 100 kpc Sąd wyłożył na pozwanego obowiązek zwrotu powodowi całości poniesionych przez niego kosztów procesu, na które składał się zwrot uiszczonej przez powoda opłaty od pozwu w wysokości 30 zł oraz wydatków poniesionych w związku z obowiązującym sposobem jej uiszczenia w postępowaniu elektronicznym (0,30 zł), jak też wydatków związanych ze złożeniem do akt sprawy dokumentu pełnomocnictwa procesowego (17 zł), a także wpłaconą przez powoda zaliczką na poczet wynagrodzenia ustanowionego w sprawie kuratora pozwanego (180 zł). Na zasądzone na rzecz powoda koszty procesu składało się także wynagrodzenie reprezentującego go pełnomocnika będącego radcą prawnym. Wysokość kosztów zastępstwa procesowego - z uwagi fakt, iż przedmiotowy pozew w został wniesiony w grudniu 2015 r. - została ustalona z uwzględnieniem regulacji §21 rozp. Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r. poz. 1804) określającej, iż do spraw wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie rozporządzenia stosuje się przepisy dotychczasowe do czasu zakończenia postępowania w danej instancji- tj. w oparciu o wysokość stawki minimalnej określonej w §6 pkt. 3 rozp. Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U. z 2013 r., poz. 490), a więc w kwocie 180 zł.

Orzeczenie w tym zakresie wydano na podstawie art. 98 kpc w zw. z art. 108 kpc.